

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Feljegyzések készülnek VI.

neki dedikáltam majd levettem a versről
a nevet még korrektúrában hogy aztán
egy másik nő érthesse félre így köszöntem
meg a tőle kapott sort akkoriban az egyetlen
emberi gesztust amit egyáltalán észrevettem
utolsó mentsváraimat egy ideje tárva-nyitva

hagyom s csak gondosan megszűrt hírekből
értesülök tulajdon életemről nőkről fantáziálok
akik nem izgatnak stimulálom a reflexeimet
próbálgatom magamra az eljövő évek unalmát
a legtöbb időt fekvéssel töltöm nem igazán
tudom mivel telnek a napok

gyerekkoromban másnapra mindig elfelejtettem
a többi gyerek arcát ha kölcsönadtam valamit
matricát játékot másnap aggódtam hogy
megismerem-e még akitől visszakapni vágyom
könyveket találok meg második rejtett
polcokorokban amiket rendre úgy emlékezem

feledékeny ismerősöknek adtam kölcsön s
most a szükség okán találkozókat zsarolhatnék
ki tőlük ha még emlékeznek épp melyikükre
is gondoltam annak akinek a verset dedikáltam
kis híján majdnem szerelembe torkolló soráért
cserébe sosem adtam semmit de kaptam

tőle bonbont a könyvbemutatón a többi
számlát úgy hiszem már kiegyenlítettem
szigorúan tartom számon minden tartozásomat
egyszer ugyan ötszáz forintot elengedtek
igaz az illető cserébe megvallhatta hogy végső
soron sosem volt irántam rosszindulattal

neki aki mint egyszer veszedelmes kacér
gyöngédséggel mondta megsimítaná magamon
felejtett hegeimet többször próbáltam írni
másik szöveget de mind túl szerelmesre
olyannak pedig túlságosan hazugra sikeredett
a bonbont végül apámnak adtam de én is ettem belőle

ez a másik nő ez az életem majdnem szerelme aki kísértetiesen a világ leggyönyörűbb színésznőjére emlékeztetett akivel egy egész esős délutánt végigbeszélgettünk amíg őszinte mégis többé-kevésbé leplezett megkönnyebbülésére megérkezett jócskán késő barátnője akire – mit tehetett volna – velem várt akinek most könnyeden írogatok s ő is könnyen

veszi szemérmes keresetlen közeledésem mivel folyók sokasága és egy tenger választ el minket azon a délutánon randevúra hívtam még ha nem is neveztem nevén a dolgot épp egy utolsó esélyt kerestem hogy kikecmeregjek végeérhetetlen (azóta amúgy véget ért) sziszifuszi szerelmemből ő „nem emlékezett pontosan” hogy ráér-e aznap este de

mikor levelet váltottunk róla már tisztán rémlett neki hogy fontos és halaszthatatlan dolga lesz pont akkor fél évig hozzá sem szóltam pedig szereti az esőt és a városnak pont arról a részéről jött ahonnan statisztikailag a legtöbb korábbi szerelmem most köszöntöm a születésnapján kérdezem mikor jön haza de még fél év addig hülyét csinálok magamból

hiszen mi közöm van hozzá és mit is kezdenék vele ha teszem azt már holnap visszatérne nézegetem oldalt a képernyőt hogy ki lehetne mégis itt vagy én neki ott de mikor ráköszönnék valakire eltűnik a név talán fél-egy vagy több órája lehetett még *elérhető* a gép pedig szem előtt tartotta nekem mint régi barátok barátnők és ismeretlen ismerősök

szellemeit akik csak addig láthatóak míg hozzájuk nem szól az ember válaszul incselkedést kapok hogy bizonyára nem unatkozom nélküle sem nekem pedig lakat kell legyen a számon hogy de hiszen éppen erről van szó nem azért nem nevezem nevén mert ennél kevesebbet is akartak már perbe fogni (na jó ez is belejátszik) hanem mert mind ilyen akivel

valaha is úgy váltottam két szót hogy nem unatkoztam közben mint álmodban mikor nagyon megtartani kívánsz valamit s az éppen ezért megállíthatatlanul ellibeg nem fut siet vagy iszol nem is nagyon távolodik talán felrémlik hogy hiszen még mindig a kezekben tartod görcsösen szorítod akarod akarod akarod is mindennél jobban de aztán rájössz hogy ez már nem is a te kezéd

Feljegyzések készülnek XI.

az ember ha eleget van többedmagában
megtanulja értelmezni a maga módján
szókapcsolatot legalábbis ha szeretetről
esik szó dolgait is egyre-másra már csak
ideiglenesen helyezi el igyekeztén a
legkevésbé terhére lenni alkalmi

társaságának nem a ráncok hanem ezek
a kétes óvatos mozdulatok a legbiztosabb
jelei az öregedésnek a megfontolt
körültekintő motozás magunk körül amellyel
belakjuk mi éppen lakható idővel aztán
megtanulunk elaludni bárhol evőeszközt

használni bárkivel közösen kézmosást is
nélkülözve ha úgy alakul kompromisszumainkért
egyre kevesebb szemrehányást teszünk
mondván a magunk módján valahogy
nekünk is szükséges élnünk vagy ha nem
is éppen szükséges bizonyos mértékig azért

elkerülhetetlen egyre kisebb adagokban
esszük meg a hátralevő szénhidrát- és
fehérjemázsákat s bőkezűbben bánunk az
idővel a spórolásra is könnyebb lélekkel
hajlunk mint bármikor annak előtte nem
sajnáljuk már a ki nem dobott pénzt

barátainkra ritkábban de akkor hevesebben
szentimentálisabban gondolunk mint valaha
rég elfelejtett tán soha nem is érzett illatokat
idézünk fel hovatovább még késő nyári
fuvallatokat is női tusfürdőnek azonosítunk
s cinkos vonzódást kezdünk rejtegetni legbelül

korábbi viszolygásaink tárgyaihoz nemi
életünkben egyre inkább ismétlésre újrajátzásra
törekszünk lévén a változatosság már untat
s régi telefonszámok és nevek majdnem
tárcsáztán megremeg tétovázó ujjvégünk
egyre égetőbb szükségünket érezzük a világban